

Arrest

nr. 57 395 van 7 maart 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, op 12 januari 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 14 december 2010 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 20 december 2010.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 januari 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 maart 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. SHONIA, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat D. VAN DER BEKEN, die *loco* advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, komt op 1 juli 2010 België binnen. Haar verblijf wordt toegestaan tot 30 september 2010.

Op 16 juli 2010 dient verzoekster een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, als bloedverwant in opgaande lijn van haar Belgische zoon. Zij wordt verzocht om binnen de drie maanden, ten laatste op 16 oktober 2010, bijkomende documenten in te dienen.

Op 12 oktober 2010 legt verzoekster bijkomende documenten neer.

Op 4 december 2010 stelt de lokale politie een positief verslag op van gezamenlijke vestiging.

Op 14 december 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing.

"In uitvoering van artikel 52, § 4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, aangevraagd op 16.07.2010 door N., L., geboren te M., op 19.01.1955 en van Georgische nationaliteit, geweigerd.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

** Betrokkene voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie:*

Betrokkene heeft niet afdoende aangetoond onvermogen te zijn in het land van herkomst: uit de voorgelegde documenten blijkt dat betrokkene beschikt over een eigendom van 1987 m². Betrokkene kan bijgevolg bezwaarlijk als onvermogen beschouwd worden.

Het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

"Overwegende dat krachtens artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, en bij uitbreiding artikel 62 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, de formele motiveringsplicht inhoudt, dat de bestuurshandeling waarin de beslissing is opgenomen, de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat die motivering afdoende moet zijn

Overwegende dat in de omstreden beslissing als reden werd opgegeven dat "betrokkene heeft niet afdoende aangetoond onvermogen te zijn in het land van herkomst; uit de voorgelegde documenten blijkt dat betrokkene beschikt over een eigendom van 1987 m²".

Dat in dit geval er echter sprake is van een materiële vergissing in hoofde van de administratie, daar de inhoud van het voorgelegde uittreksel uit het burgerlijk register waarop de beslissing is gebaseerd verkeerd werd gelezen en geïnterpreteerd (stuk 4).

Dat nergens in het voornoemde uittreksel staat de verzoekster aangeduid als eigenaar te zijn van de vermelde oppervlakte van 1987 m²,

Dat in het bijzonder dit uittreksel begint met een beschrijving en de geografische ligging van het perceel waarop de mede-eigendom is ontstaan. Opgegeven oppervlakte van 1987 m² is de totale omvang van de gehele mede-eigendom waar verzoekster als één van de mede-eigenaars optreedt. In het uittreksel onder afdeling EIGENAARS staat klaar en duidelijk te lezen dat het eigen aandeel van verzoekster samen met haar echtgenoot in deze mede-eigendom maar 28 m² beslaat en niet 1987 m² zoals in de bestreden beslissing werd aangegeven,

Dat de beslissing zowel in rechte als in feite uitdrukkelijk de motieven dient weer te geven waarop de beslissing zou steunen,

Dat een gebrekkige motivering uiteraard gelijk staat met afwezigheid van motivering, hetgeen in casu duidelijk het geval is,

Buiten deze wordt er geen andere reden gegeven.

Dat er verkeerde feitelijke gegevens ten grondslag liggen aan de beslissing,

Dat de bovenvermelde wettelijke bepalingen, namelijk artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Wet van 15 december 1980 niet werden nageleefd."

2.2. In de nota repliceert de verwerende partij met verwijzing naar de artikelen 40bis, § 2, 4° en 40ter van de vreemdelingenwet dat verzoekster als bloedverwant in opgaande lijn dient aan te tonen dat zij ten laste is van haar Belgische zoon en dat haar zoon moet aantonen dat hij over toereikende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat verzoekster tijdens het verblijf in het Rijk ten laste valt van de openbare overheden. De verwerende partij verwijst tevens naar artikel 52, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, waarin wordt opgesomd welke documenten verzoekster diende neer te leggen, onder andere het bewijs dat verzoekster ten laste is van haar Belgische zoon.

De verwerende partij meent dat in de bestreden beslissing terecht wordt gesteld dat verzoekster niet op afdoende wijze heeft aangetoond onvermogen te zijn in het land van herkomst. Het feit dat ten onrechte wordt verwezen naar een totale eigendom van 1987 m², daar waar het uit hoofde van verzoekster en haar echtgenoot om een totale eigendom zou gaan van 28 m², doet geen afbreuk aan de motivering van de bestreden beslissing. De verwerende partij meent dat los van de grootte van de eigendom, het vaststaat dat verzoekster een eigendom bezit in het land van herkomst, waardoor zij niet als onvermogen kan worden beschouwd.

Het is immers de bedoeling van de wetgever om een verblijfsrecht als familielid van een burger van de unie pas toe te laten als is aangetoond dat de aanvrager effectief ten laste wordt genomen. Dit impliceert dat de aanvrager zonder de steun van de referentiepersoon geen menswaardig bestaan kan leiden. Het bestuur heeft als taak die omstandigheden te beoordelen en zich te omringen met de objectief controleerbare gegevens die de tenlasteneming rechtvaardigen. In de bestreden beslissing wordt terecht gesteld dat verzoekster niet onvermogen is omdat zij over een eigendom beschikt. Dit gegeven wordt als dusdanig niet betwist en vormt de kern van de motivering van de bestreden beslissing. De verwerende partij besluit dat verzoekster niet aantoonbaar werkelijk ten laste te zijn van haar Belgische zoon. De bestreden beslissing is met redenen omkleed aangezien daarin zowel de juridische als de feitelijke grondslag zijn vermeld.

2.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 52, § 4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoekster niet voldoet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie omdat zij niet afdoende heeft aangetoond onvermogen te zijn in het land van herkomst. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoeker bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Verzoekster voert aan dat er verkeerde feitelijke gegevens aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing en dat er sprake is van een gebrekkige motivering. Verzoekster wijst erop dat het uittreksel uit het burgerlijk register waarop de beslissing steunt niet vermeldt dat verzoekster eigenaar is van de oppervlakte van 1987 m². Verzoekster stelt dat uit dit uittreksel blijkt dat het eigen aandeel van verzoekster samen met haar echtgenoot in de mede-eigendom slechts 28 m² omvat en geen 1987 m² en dat er geen andere reden wordt gegeven dan de verwijzing naar deze 1987 m².

In de bestreden beslissing wordt het volgende overwogen:

“Betrokkene voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie:

Betrokkene heeft niet afdoende aangetoond onvermogen te zijn in het land van herkomst: uit de voorgelegde documenten blijkt dat betrokkene beschikt over een eigendom van 1987 m² Betrokkene kan bijgevolg bezwaarlijk als onvermogen beschouwd worden.

Het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene.”

Uit de stukken van het dossier blijkt dat verzoekster een uittreksel heeft voorgelegd uit het Georgisch publiek register dat de kadastrale code vermeldt en andere informatie inzake het eigendom van verzoekster en haar echtgenoot. Het betreft een perceel met een oppervlakte van 1987 m² en verzoekster en haar echtgenoot worden vermeld als eigenaars, met als type van eigendom: mede-eigendom, met als eigendom: oppervlakte ingang 1, tweede verdieping, appartement 5, met als oppervlakte: 28 m².

Uit dit stuk blijkt dat verzoekster slechts een mede-eigendom kan toegerekend worden van een oppervlakte van 28 m², en niet van 1987 m², zoals wordt gesteld in de bestreden beslissing.

De vaststelling dat verzoekster beschikt over een eigendom van 1987 m² steunt bijgevolg niet op de stukken van het dossier.

Het feit dat verzoekster beschikt over zulke eigendom en daarom niet als onvermogen kan worden beschouwd, vormt het enige motief van de bestreden beslissing. Waar de verwerende partij in de nota opmerkt: *“Los van de grootte van de eigendom, staat het vast dat verzoekster een eigendom bezit in het land van herkomst, waardoor zij niet als onvermogen beschouwd kan worden”* is slechts een uitleg *post factum*, die niet vermeld wordt in de bestreden beslissing en die geen afbreuk doet aan het feit dat de beslissing niet steunt op een correcte feitenvinding. Deze uitleg neemt evenmin weg dat in de bestreden beslissing uitdrukkelijk gewezen wordt op de oppervlakte van de eigendom, zodat mag worden aangenomen dat de verwerende partij belang hechtte aan deze oppervlakte en de hoegrootheid daarvan mee in haar overweging heeft betrokken. Nu deze oppervlakte foutief wordt weergegeven, stelt de Raad vast dat de bestreden beslissing niet steunt op een correcte feitenvinding. De schending van de materiële motiveringsplicht kan worden aangenomen.

Het enig middel is gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 14 december 2010 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven maart tweeduizend en elf door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET